

Πώς νικιέται ο θάνατος;

Ορθοδοξία / Θεολογία

Αρχιμανδρίτης π. Ιάκωβος Κανάκης, Δρ. Θεολογίας

Δεν μπορούμε να δεχθούμε ότι ο Θεός είναι «ποιητής» τόσων κακών πού υπάρχουν δίπλα μας. Δεν είναι δυνατόν ο Θεός να είναι αυτός πού δημιούργησε την φθορά, τον πόνο, την ασθένεια και τελικά τον θάνατο. Τότε όμως πως υπάρχουν; Εδώ υπάρχουν διάφορες εξηγήσεις και φυσικά η Εκκλησία μας έχει και εκφράζει περί αυτού του ζητήματος τον θεολογικό της λόγο. Έναν λόγο πού «σαρκώνεται», όταν υπάρχει πίστη και όχι τόση λογικοκρατία, τόσα επιχειρήματα και αποδείξεις.

Η Γένεση, στο 3ο κεφάλαιό της περιγράφει τις τραγικές στιγμές της λεγομένης πτώσης. Ο άνθρωπος «επαναστατεί» και ζητά αυτοθέωση, «απατηλή αυτονομία», και αντ' αυτής κερδίζει την διάσπαση, τον χωρισμό, την διαίρεση, την μοναξιά. Διασπά την σχέση του με τον Θεό, τον συνάνθρωπο και την υπόλοιπη δημιουργία. Προκαλείται σύγχυση όπως διαφαίνεται στην Βαβέλ (Γεν.11, 1-9). Τρώει το ψωμί του με κόπο (Γεν.3,19). Όμως και η γη τον εκδικείται, με τον τρόπο της. Με <αγκάθια και τριβόλια>, που τον κατατρυπούν και τον ματώνουν (Γεν.3.18), αφού εξαιτίας του, όλη η δημιουργία βρίσκεται υποτεταγμένη στην φθορά, όχι

επειδή έφταιγε, αλλά γιατί έτσι θέλησε αυτός που την υπέταξε (Ρωμ.8,20). Προσοχή στο ότι αυτός που αμάρτησε είναι ο καθένας μας, η κοινή ανθρώπινη μας φύση.

Όμως ο απόστολος Παύλος θα δώσει την προοπτική της ελπίδας, η οποία στηρίζεται και πάλι στο ίδιο κεφάλαιο της Γενέσεως. Δεν μπορούσε να βλέπει ο Θεός σε φθορά την δημιουργία. Η ελπίδα δεν πέθανε (Ρωμ.8,20). Θα συντριβεί το κεφάλι του φιδιού (Γεν.3,15) και θα έρθουν πάλι, για όποιον το θελήσει, λαμπρές μέρες. Θα ξαναγεννηθεί ο άνθρωπος από την στάχτη του. Θα ανοίξει και πάλι ο δρόμος προς το δέντρο της ζωής (Πρμ.3,18). Αυτό θα γίνει για τους πριν την Σάρκωση του Χριστού, δια της τηρήσεως του Νόμου, ενώ για τους «εν Χριστώ» αναγεννημένους με μόνη την αληθινή πίστη σε Αυτόν. Θα είναι η συνέχεια, αυτοί, του ιερού υπολείμματος της Παλαιάς Διαθήκης. Ήρθε Αυτός και ανέλαβε όλων τα βάρη, τα σήκωσε στους δικούς του ώμους, και στις πληγές του βρήκαμε εμείς την γιατρεία (Ησ.53,5). Ήρθε με την μορφή δούλου, <έγινε σκώληξ και ουκ άνθρωπος> (Ψλ.21,7). Ατιμάζεται, χλευάζεται, καταδικάζεται, αλλά ωστόσο γίνεται νέος γενάρχης του ανθρώπινου γένους, μια πηγή ζωής με καθαρίο νερό. Μένει μόνος αλλά ενώνει τους πάντες. Διορθώνει, θεραπεύει, αγιάζει, νοηματοδοτεί απ'αρχής την προοπτική του ανθρώπου. Εργάζεται για την κένωση και την ύψωση (Φιλ. 2,8-11. Εβρ.1,3) και αυτό με διάκριση, χωρίς να φωνάζει και να θριαμβολογεί. Μπήκε στο βασίλειο του θανάτου και το κατέστρεψε και έτσι «ο Άδης επικράνη»! «Στένων βοά»!

Και ενώ όλα αυτά ακούγονται σπουδαία, όπως και είναι, φαίνεται σαν να μην έχουν

υπόσταση, αφού και πάλι ο πόνος, η ασθένεια, ο θάνατος εξακολουθούν να υπάρχουν, να ταλαιπωρούν και να βασανίζουν τους ανθρώπους. Πώς γίνεται αυτό;

Το αντίδοτο όμως προς το «μη αποθανείν» υπάρχει πλέον. Ο θάνατος πραγματικά δεν υπάρχει, όταν ο άνθρωπος, πιστέψει στον Χριστό και την Ανάστασή Του. Έχει την δυνατότητα να ενωθεί με τον Αθάνατο Θεό. Η αθανασία είναι γεγονός γι' αυτόν και ζωντανό παράδειγμα, πολύ κοντινό μας, είναι οι άγιοι. Και να που όλα αυτά δεν είναι θεωρία, αλλά αλήθεια βιωμένη στις μέρες μας.

Έτυχε να ζήσουμε ένα τέτοιο σημάδι αθανασίας. Πριν χρόνια έγινε στο νοσοκομείο Λοιμωδών. Αग्रυπνία ήταν και στο κέντρο ένας ευλογημένος άνθρωπος του Θεού, ο πατήρ Ευμένιος Σαριδάκης. Ο κόσμος αρκετός, αλλά πικρία πουθενά. Ανθρώπινη στεναχώρια ναι, σε στενούς συνεργάτες και πνευματικά παιδιά, αλλά κυριαρχεί κάτι άλλο. Ιερός ενθουσιασμός, χαρμολύπη. Αυτή η Λειτουργία, παρόντος του λειψάνου του αγιασμένου γέροντα μύριζε ανάσταση. Τότε καταλαβαίνεις για τι μας ήθελε και πως μας ήθελε ο Θεός. Συγκλορονόμους και βασιλείς μας ήθελε. Ήταν αυτό πού ζούσαμε, η ατέρμονη χαρά ότι δεν τελειώνει τίποτα με τον θάνατο, αντίθετα όλα τότε αρχίζουν. Ανάσταση, έγερση, αθανασία, αιωνιότητα, χαρά, ελπίδα, όλα μαζί αναμεμιγμένα μέσα σε όσους βρέθηκαν εκείνο το βράδυ εκεί.

Αλλά και η ίδια η φύση ισορροπεί και συμφιλιώνεται με τον άνθρωπο, με την παρουσία των αγίων. Δίνει και αυτή τους καρπούς της, ως συμμετοχή στο πανηγύρι της αφθαρσίας, της αναγεννημένης ζωής. Ανθίζουν τα μικρότερα λουλούδια και τα μεγαλύτερα δοξολογούν με το θρόισμα των φύλλων τους. Ο

ουρανός ξαστερώνει και το δροσερό αεράκι αναζωογονεί.

Ο δρόμος στην παρούσα ζωή είναι μονόδρομος και μοιάζουν πολλοί οι δρόμοι. Ακολουθούμε λοιπόν τα ίχνη Του. Αναζητούμε το Πρόσωπό Του, Εκείνος ήδη αναμένει την δική μας θέληση σχέσης και κοινωνίας. Ο Χριστός συνεχίζει να αιμορραγεί για όλους, και με το δικό του αίμα αναζωογονεί εμάς. Μας δυναμώνει με το Αίμα του που το προσφέρει διαρκώς. Μας καλεί σε συνοδοιπορία.

Η πορεία προς το φετινό Πάσχα, ας μας βρει με αυτές τις σκέψεις. Ας υπάρξει πραγματική θέληση, φιλότιμο, προσπάθεια συναντήσεως μαζί Του. Ας γίνουν κόκκινα τα χείλη μας από το δικό του Αίμα. Αυτό μπορεί να μην είναι δηλωτικό της αγιότητας, είναι όμως σημάδι εκούσιας παράδοσης στο θέλημά Του, μετάνοιας και θέλησης για σχέση υιού προς Πατέρα.

<http://bit.ly/2HE4sSG>